

Συμβούλιο της Επικρατείας: 2925/1982 (Τμ. Α')

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΕ' 1983, σελ. 273

Όταν αι συνέπειαι εργατ. ατυχήματος εκδηλωθούν βραδύτερον, δια βαθμιαίας εξελίξεως παθήσεως, η προθεσμία αναγγελίας αυτού άρχεται από του χρόνου κατά τον οποίον επήλθε πράγματι η αναπηρία. Είναι 5θήμερος αλλά δύναται να συγχωρηθή εκπρόθεσμον μέχρι 60 ημερών και επί θανάτου μέχρι 2 ετών. Θέσιν αναγγελίας επέχει και η δήλωση του παρόντος προς ιατρόν νοσοκομείου ή κλινικής συμβεβλημένης μετά του ΙΚΑ εφ' όσον περιγράφεται το ατύχημα κατά τα εξωτερικά αυτού στοιχεία.

Πρόεδρος: κ. Γ. ΣΚΟΥΡΤΣΗΣ

Εισηγητής: κ. Β. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ

Δικηγόρος: κ. Βασ. Θεοτοκάτος

Επειδή δια της αιτήσεως ζητείται εμπροθέσμως η αναίρεσις της υπ'αριθμ. 1550/1980 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (Τμήμα Β', Τριμελής), δια της οποίας απερρίφθη ως αβάσιμος, η υπό του Διευθυντού του Τοπ. Υποκ/τος ΙΚΑ 25^{ης} Μαρτίου (Θεσσαλονίκης), ως εκπροσωπούντος το ρηθέν και ήδη αναιρεσεΐον Ίδρυμα, ασκηθείσα προσφυγή κατά της υπ'αριθμ. 419/Σ.39/29.5.1979 αποφάσεως της παρά τω προμνησθέντι Υποκ/ματι ΤΔΕ, ήτις, κατ' αποδοχήν σχετικής ενστάσεως της ήδη αναιρεσιβλήτου, είχε αναγνωρίσει, ως εμπρόθεσμον, την υποβληθείσαν παρ' αυτής δήλωσιν επισυμβάντος εις την ιδίαν εργατικού ατυχήματος.

Επειδή κατά το άρθρον 21 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος του ΙΚΑ (απόφασις Υφυπουργού Εργασίας υπ'αριθμ. 57440/13.1.1938, Ε.Κ. τ. Β' φ. 33, ως ετροποποιήθη), ο εργοδότης ή ο αντιπρόσωπος αυτού, ο ησφαλισμένος και, εν αδυναμία ή θανάτω τούτου, οι εξ αυτού έλκοντες δικαίωμα, ο τας πρώτας βοηθείας παρασχών ιατρός, πας υπάλληλος του Ιδρύματος, λαβών εκ της υπηρεσίας του γνώσιν, υποχρεούνται να αναγγείλουν εις το Υποκ/μα του Ιδρύματος παν ατύχημα κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, επισυμβάν εις πρόσωπον υπαχθέν εις την ασφάλισιν (παρ.1). Εν συνεχεία ορίζεται ότι η αναγγελία δέον να γίνη εντός πέντε ημερών από του ατυχήματος (παρ.2), ως

και περαιτέρω ότι η οικεία ΤΔΕ δύναται να δεχθή και εκπροθέσμους δηλώσεις, οσάκις πείθεται ότι λόγοι εντελώς ανεξάρτητοι της θελήσεως των δηλούντων παρημπόδισαν την έγκαιρον δήλωσιν, πλην, εκ του λόγου τούτου, η προθεσμία δεν παρατείνεται πέραν του εξηκονθημέρου από του ατυχήματος, εκτός εάν συνεπεία του ατυχήματος επήλθε θάνατος, οπότε η προθεσμία της αναγγελίας παρατείνεται μέχρι δύο ετών (παρ.4). Ουχ ήπτον, εφ' όσον, ως έχει γίνει παγίως δεκτόν υπό της νομολογίας του δικαστηρίου τούτου (βλ. Ιδία Σ.Ε. 3461/1980), δια την ύπαρξιν εργατικού ατυχήματος, δεν απαιτείται όπως αι συνέπειαι τούτου εκδηλωθούν αμέσως, αλλά είναι δυνατόν να επέλθουν αύται και βραδύτερον, δια βαθμιαίας εξελίξεως της εκ τοιαύτης αιτίας προκληθείσης παθήσεως, παρέπεται ότι αι κατά τα ανωτέρω προθεσμίαι αναγγελίας του ατυχήματος, δεν άρχονται εις τας περιπτώσεις ταύτας, αφ' ης επήλθε το γεγονός, το οποίον απετέλεσε την αιτίαν της εκδηλωθείσης αργότερον αναπηρίας, αλλά από του χρόνου κατά τον οποίον επήλθε πράγματι η αναπηρία αύτη (Σ.Ε. 3461/1980). Εξ ετέρου, κατά την έννοιαν των αυτών ως άνω διατάξεων του άρθρου 21 του Κανονισμού, θέσιν αναγγελίας του ατυχήματος επέχει και η δήλωσις του παθόντος προς τον αρμόδιον ιατρόν του Ιδρύματος, ως επίσης και προς ιατρόν νοσοκομείου ή κλινικής συμβεβλημένων με τα του αυτού Ιδρύματος, δια την τοιαύτην δε δήλωσιν του ατυχήματος απαιτείται όπως περιγράφεται τούτο κατά τα συνιστώντα αυτό εξωτερικά στοιχεία, μη αρκούσης της απλής μνείας των συμπτωμάτων της παθήσεως (ΣΕ 2606/1978).

Επειδή, εν προκειμένω, το δικάσαν δικαστήριον, ως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του δείκνυται, αφού κατά πρώτον ηρμήνευσε, ως εις την προηγουμένην σκέψιν, τας διατάξεις του προμνησθέντος Κανονισμού, εδέξατο εν συνεχεία ότι εκ της καθόλου ακροαματικής διαδικασίας προέκυψαν επί της κρινομένης υποθέσεως τα εξής: Η (ήδη) αναιρεσίβλητος, εργαζομένη επί σχέσει εξηρημένης εργασίας, ως βοηθητικόν προσωπικόν, παρά τω Γηροκομείω "Χαρίσσειον", υπέστη την 23.10.1978, εν ώρα εργασίας, ατύχημα εις τον καρπόν της αριστεράς χειρός, αναγγείλασα την 23.11.1978 (εκ παραδρομής προφανώς αναγραφομένου εις την απόφασιν ότι η τοιαύτη αναγγελία εγένετο την 23.11.1979), το περιστατικόν τούτο εις τον ιατρόν του ΙΚΑ Χ. Παρά ταύτα, η αναιρεσίβλητος εσυνέχισεν εργαζομένη μέχρι της 7.2.1979, οπότε, επιδεινωθείσης της καταστάσεώς της, προσέφυγεν εκ

νέου εις ιατρόν του Ιδρύματος, ότε και διεπιστώθη ότι αύτη παρουσιάζει τευτονοθηκίτιδα αριστερού καρπού. Εν συνεχεία, την 18.3.1979 υπέβαλεν η ανωτέρω εις το ΙΚΑ δήλωσιν ατυχήματος και εξήτησε τον χαρακτηρισμόν τούτου ως εργατικού, προκειμένου να δικαιωθή των νομίμων παροχών, ήτις όμως απερρίφθη, δια της υπ' αριθμ. 421/19.3.1979 αποφάσεως του Δ/ντού του οικείου Υποκ/τος, ως εκπρόθεσμος και δη διότι η αναιρεσίβλητος ανήγγειλε το προαναφερθέν περιστατικόν όχι εντός 5 ημερών από της επελεύσεώς του, συμφώνως προς την διάταξιν του άρθρου 21 παρ.2 του Κανονισμού Ασφαλιστικής Αρμοδιότητος. Κατά της ως άνω αποφάσεως του Δ/ντού του Υποκ/τος η αναιρεσίβλητος ήσκησεν ένστασιν, εφ' ης εξεδόθη η υπ' αριθμ. 419/Σ.39/29.5.1979 απόφασις της παρά των Υποκ/ματι ΤΔΕ, δια της οποίας η Επιτροπή αύτη, κατ' αποδοχήν της ενστάσεως, εδικαιολόγησε το εκπρόθεσμον της αναγγελίας του ατυχήματος προς το ΙΚΑ, επί τω λόγω ότι "η εκδήλωσις της παθήσεως από το ατύχημα έγινε αντιληπτή μετά παρέλευσιν αρκετού χρονικού διαστήματος. Η υπό του Δ/ντού του Υποκ/τος ασκηθείσα ακολούθως κατά της ως άνω αποφάσεως της ΤΔΕ προσφυγή απερρίφθη, ως αβάσιμος, δια της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, του εκδοθέντος ταύτην Διοικ. Πρωτοδικείου αποφηναμένου ειδικώτερον ότι η κατά τα ανωτέρω αιτιολογία της ενώπιον αυτού προσβληθείσης αποφάσεως, εν όψει του ότι η αναγγελία του ατυχήματος εγένετο τριάκοντα ημέρας μετά την τέλεσιν αυτού, παρίσταται ορθή. Ούτω κρίναν το δικάσαν δικαστήριον, ήτοι θεωρήσαν ως εμπρόθεσμον την εν προκειμένω υπό της αναιρεσιβλήτου αναγγελίαν του επισυμβάντος εις αυτήν ατυχήματος, εφ' όσον η αναγγελία αύτη εγένετο 30 ημέρας, αφ' ης επήλθε το βίαιον συμβάν, το οποίον και απετέλεσε την αιτίαν της εκδηλωθείσης βραδύτερον αναπηρίας αυτής, ορθώς τας προμνημονευθείσας διατάξεις του Κανονισμού, υπό την διαληφθείσαν έννοια αυτών, ηρμήνευσε και εφήρμοσε, ο δε περί του αντιθέτου μοναδικός λόγος αναιρέσεως, ως διατυπούται, ήτοι χωρίς δια τούτου να προσάπτεται συγκεκριμένη πλημμέλεια εις την κατά τα ανωτέρω αιτιολογίαν της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, απορριπτέος ούτω αποβαινούσης της υπό κρίσιν αιτήσεως.